

DE GEREDDEN VAN HET s.s. „MECKLENBURG".

Verleden week kwam te Amsterdam met het s.s. „Tubantia" de geredde bemanning aan van de „Mecklenburg", die op een mijn geloopen en gezonken is. We geven hierboven een groep van de officieren en de overige bemanning met in het midden kapitein W. Reedeker, die door zijn flink en kordaat optreden erger onheil heeft weten te voorkomen. (*V.F.B.*)

„Ja, mijn jongen, dat zal ze," antwoordde hij droevig glimlachend, „maar toch wil ik ze je vertellen. Je zoudt mij bovendien te hard beoordeelen, wanneer je je mijn uitval van zooeven voor den geest roept en dat wil ik niet. 't Kind was ook feitelijk geheel onschuldig en 't was alleen de herinnering, die mij zoo aangreep en de sprekende gelijkenis. Maar laat ik de geschiedenis niet vooruitloopen en van het begin af de treurige feiten vermelden. Luister Paul."

Hij begon: „Vóór twintig jaar betrok ik met mijn vrouw en twee dochtertjes dit kasteel. Margot, mijn oudste, was toen ongeveer tien jaar en onze Lucy slechts een paar jaar oud. Het was de heerlijkste tijd mijns levens, dien we hier met ons vieren en enkele oude trouwe bedienden doorbrachten. De eerste jaren van ons verblijf op het slot hadden we niet zooveel conversatie! De kinderen hadden hun gouvernante en we hadden allen aan elkaar genoeg. Maar dat kon niet zoo blijven. Zoowel mijn vrouw als ik begrepen dat. De kinderen werden ouder en, vooral onze Margot, die het evenbeeld van Lucy was, kwam op een leeftijd, dat ze menschen moest gaan zien. We begonnen langzamerhand conversatie te zoeken, wat ons niet moeilijk viel en spoedig waren we met bijna alle omwonenden goede vrienden. Wij organiseerden feestjes en bals en de jeugd vermaakte zich kostelijk hier, terwijl wij ouderen toekeken en aan onze eigen jeugd dachten, een partijtje whist speelden of diepzinnige politieke gesprekken voerden.

Toen, twaalf jaar geleden, den tweeden Vrijdag in Februari, hoe herinner ik mij nog den juisten datum, Margot was toen omstreeks achttien jaar, zouden we, evenals het vorig jaar, een bal masqué organiseeren, en alle buren waren reeds genoodigd.

Je zult het misschien vreemd vinden, Paul, dat we hier spreken van buren en omwonenden, maar iemand, die hier een paar uur vandaan zijn huis heeft, behoort altijd nog tot onze buren. De bewuste Vrijdag brak aan. Het zou de vreeselijkste dag mijns levens worden. 's Middags zat ik hier, Paul, op deze zelfde plaats, toen, juist als zooeven, de deur werd opengeworpen en onze Margot binnendanste, tot in de kleinste bijzonderheden gekleed als je daarnet Lucy zag. Ik begrijp niet hoe het kind op het idée van zulk een costuum komt," sprak Monsieur Granville als tot zichzelf. „Maar luister, Paul", vervolgde hij zijn verhaal.

„Hoe vindt U 't Papa?" vroeg ze.

„Prachtig, kind, prachtig, je zult weer de heldin van het feest zijn." — „Ook na 't démasqué, Papa?" vroeg ze schalks.

„Ja, kleine vleister, óók na het démasqué", was mijn antwoord en ik meende het, want ze was precies Lucy, dus je kunt zelf oordeelen, Paul."

„Ze zal de knapste en liefste geweest zijn van allen, Monsieur," bevestigde ik geestdriftig. — „Dat was ze," antwoordde hij en vervolgde:

MEVROUW DE BOER'S JUBILEUM.

Door den begaafden portretschilder C. van Oven is een portret vervaardigd van Mevrouw De Boer—van Rijk naar aanleiding van haar 40-jarig tooneeljubileum. Het schilderij is geëxposeerd in den kunsthandel Eisenlöffel te Amsterdam, waar het zeer de aandacht van het publiek trekt. (*V.F.B.*)

„Het bal had een gezellig en vroolijk verloop, ook voor ons ouderen. We zaten aan tafeltjes langs de muren in de groote zaal beneden en vermaakten ons met het bewonderen der costuums en gisten wie dit zou zijn en wie dat. Reeds een half uurtje had ik Margot gemist, doch daar het spoedig twaalf uur zou zijn en ik overtuigd was dat ze het démasqué zeker niet zou missen, stelde ik mijzelf gerust met de verzekering, dat ze zich waarschijnlijk in de aangrenzende zaal zou bevinden. Ware ik toen slechts gaan zoeken! Mijn kind had waarschijnlijk nog geleefd!" Hij zweeg even en staarde peinzend enkele oogenblikken voor zich uit.

Ofschoon de geschiedenis mij nog niet in haar geheel verhaald was, begreep ik toch wel, dat die rampzalige dag de laatste levensdag van Mademoiselle Margot was geweest en een innig medelijden met den thans zoo droevig starenden Monsieur Granville beving mij.

„Het werd twaalf uur," vervolgde hij, „en de leider van het feest riep, of liever trompette, alle dansenden en lachenden tezamen en beval:

„Démasquer!"

„Tot mijn ongerustheid was Margot nog niet teruggekeerd en, ongemerkt de zaal verlatend, begon ik haar te zoeken.

„George," vroeg ik een der bedienden, „heb je mademoiselle Margot ergens gezien?"

„Ja, Monsieur," antwoordde hij, „het laatst heb ik haar op het terras gezien. Ik heb mademoiselle's mantel gebracht, waarom ze vroeg."

„Was ze alleen?" vroeg ik angstig.

„Ja, monsieur, er was niemand anders."

„Ik ijlde door de kamer en gangen welke naar het terras leidden en.... vond niemand. Misschien zul je bij gelegenheid dit terras zien, Paul, en dan zul je ook begrijpen waarom mijn ongerustheid veranderde in vertwijfeling. De rechterzijde loopt namelijk uit op den rand van een afgrond en tachtig voet diep jaagt de Garonne voorbij. Het was onvergeeflijk van mij de rechterzijde van het terras niet met een hek af te sluiten, doch 's avonds kwam er niemand en overdag was er absoluut geen gevaar. Als een krankzinnige doorzocht ik het gansche huis en kwam gebroken in de balzaal terug. Ik was er zeker van dat het verpletterde lijk van mijn kind op hetzelfde oogenblik door de voortbruisende Garonne werd meegevoerd.

Onmiddellijk was het zoo vroolijk begonnen feest ten einde. Elkeen toog aan het zoeken en ze wisten allen, dat het zoeken tevergeefs was. Ze deden het slechts uit sympathie voor ons. Zwijgend werd afscheid

VIJFTIENJARIG BESTAAN „KONINGIN-WILHELMINAGARDE".

Den 6en Maart a.s. viert de Gymnastiek- en Schermvereeniging „Koningin-Wilhelminagarde" te 's-Gravenhage in de groote zaal van den Dierentuin haar 15-jarig bestaan. De Vereeniging telt een flink ledental, n.l. 52 leden en 99 adspirantleden. Niet minder dan 21 maal verwierf zij op verschillende wedstrijden prijzen, bestaande uit 12 eerste-, 5 tweede-, drie derde-, en een 4en prijs, die zij alle wist te behalen onder leiding van haar bekwamen directeur, den heer Joh. Zunderdorp van 's-Gravenhage. De foto links geeft de damesafdeeling; rechts de heerenafdeeling, beide gegroepeerd om het bestuur en het vaandel. (*foto's De Vries*)